

Sedmikráska

Možná mi říkal Sedmikrásko,
s důrazem na to krásko,
že prý jsem něžná, čistá,
když říkal: dobré ráno, lásko.

Říkal, že rostu jenom pro jeho den –
a přitom to byl jen pouhý sen.
Říkal, že zářím jako ráno,
jen když mu kývnu poslušně ano.

Jen když se skláním, když se bojím
a on si hraje, lže a stojí.
Zrcadlo líbal víc než mě,
však dávno ztratil duši ve tmě.

Já byla jenom cesta k vodě,
on tančil ve svém „dokonalém“ světě.
Možná mě zval tím krásným jménem,
ale ať taky jeho existenci nějak shrnem:
nebyl princ, jak chtěl se tvářit –
říkám mu Narcis, co se snaží zářit.

Zalévala jsem ho deštěm slz,
on viděl jen svůj vlastní vzrůst.
Květin si nikdy nevážil moc –
jen sebe líbal každou noc.

Možná jsem byla Sedmikráska,
ale už nejsem jeho láska.
On zůstal sám ve své marnosti –
a já teď kvetu dál, ale už bez bolesti.

